

ဘုန်ရွှေမျှား

သုံးပေါ်ညီနောင်

**BEAU
GESTE**
BY RC. WREN

စာအုပ်အမှတ် (၁၈၅)

Quality Publishing House

အမှတ် ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၀၆၄၁၄၊ ၃၈၃၆၆၄၊ ၂၈၂၆၀၄

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

- ဖြည့်ဆည်းပေးစောစော

- * ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်စိုး အဆိုပြုငါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

- နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) စု

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

- စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) စု

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ရေ၊ ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖွံ့ဖြိုးစွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

- လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) စု

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- * အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

ဒဂုန်ရွှေမျှား

သုံးငမက်ညီနောင်
Beau Geste

Percival Christopher Wren

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၇၆၆ / ၂၀၀၃ (၁၂)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၆၉ / ၂၀၀၃ (၆)

ပွဲနှိမ်ခြင်း

- ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၄၊ သြဂုတ်လ)
- ဆုပံ့ရေ - (၅၀၀)

- မျက်နှာဖုံး - မောင်မောင်သိုက်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - **Quality**
- အတွင်းဖလင် - **Quality**

ပွဲနှိမ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အော့ဖ်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

လျက်လေသူ

ဦးထွန်းမြင့် (မြ) (၀၃၉၀၆)၊
၀၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၈၀၀ ကျပ်

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤ 'သုံးဖော်ညီနောင်' ဝတ္ထုမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး 'ပါဗီဇယ်-ခရစ်စတိုဖား-ရင်း (percival Christopher Wren) ရေးသည့် Beau Geste ဝတ္ထုကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးသည် အင်္ဂလိပ် စာစီစာကုံးမှစ၍ အရေးအသား ကောင်းလှသော ဝတ္ထုရေး ဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က 'အောက်စဖို့' တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၊ ပြင်သစ်စစ်တပ်များ၌ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ စစ်မှုထမ်းခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ဖြင့်လည်း စစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဝတ္ထုများ ရေးရာတွင် သူ့အခါက ပထမ စွဲခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် အိန္ဒိယပြည်၊ ဘုံဘိုင်နယ်၌လည်း လက်ထောက်ပညာမင်းကြီးအဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့ဖူး၏။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စစ်ထဲတွင် လိုက်၍ စစ်တိုက်ဖူးသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း စစ်သားတို့၏ အနေအထိုင်၊ အကျင့်စားနို့၊ ဘဝ ဖြစ်စဉ်များနှင့်တကွ စစ်တပ်တွင် စစ်သားနှင့် စစ်ဗိုလ်တို့ ဆက်ဆံပုံများ၊ စစ်သားအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းပြုမူပုံများ၊ အကျင့်ပျက်သော စစ်မှူးစစ်ကြပ်တို့၏ ဆိုးရွားပုံများ၊ စစ်ပရိယာယ်များ သတ္တိရှိခြင်းနှင့် အကြံအဖန် ကောင်းခြင်းတို့မှာ စစ်တိုက်ရာတွင် မည်မျှ အရေးပါ အရာရောက်ပုံများနှင့်တကွ စစ်သားကောင်းတို့၏ အင်္ဂါလက္ခဏာ စစ်သားကောင်းတို့ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြနိုင်သူဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူရေးသမျှ ဝတ္ထုတွင် အထင်အရှားဆုံးသော ဤဝတ္ထုသည် စစ်သားတို့ ဘဝလမ်းစဉ်ကို အချစ်နှင့်ရောစပ်ကာ နောက်ခံထားလျက် ရေးသားထားသောကြောင့် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်တွင် စာကြီးပေကြီးတစ်စောင်အနေနှင့် ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရလေသည်။

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ဘာသာပြန်သူ
၁၉၅၃ခု၊ ဇန်နဝါရီလ

သူရသတ္တိ အရာမှာလည်း ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် ရဲရင့်၍ 'ခဲ' မိလျှင် မလွတ်သော ခွေးဘီလူးကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်စွတ်ထိုး လုပ်တတ်သော သတ္တိလည်း ရှိလေသည်။ သူသည် မည်သည့်အရာကိုမဆို ခဲခက်သည်ဟူ၍ မရှိဘဲ ကောက်ခါငင်ကာ ပြုလုပ်တတ်လေရာ၊ သူတစ်ပါး၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရယ်သွမ်းသွေးခြင်းကိုလည်းကောင်း ပမာနမထားဘဲ ဆုံးခန်း တိုင်သည်အထိ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် လုပ်တတ်ပြီးလျှင် မည်မျှ လောက်ကြီးမားသည့် အခက်အခဲကိုမျှ တွန့်ဆုတ်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။

သူ၏ လက်အောက် ဗိုလ်ဖြစ်သော 'လက်ဖတင်နင်' မှာ သူ၏ အမြွှာပူးညီဖြစ်၍ အမည်ရင်းမှာ 'ဒစ်ဂဗီ' ဖြစ်၏။ မွေးဖွားရာတွင် မိုက်ကယ် ထက် ၁၅ မိနစ်မျှသာ နောက်ကျ၏။ ဒစ်ဂဗီ သည် မိုက်ကယ်အား အထူး ရိုသေလေးစားပြီးလျှင် အသက်ပေး၍ ချစ်သူဖြစ်၏။ ဒစ်ဂဗီတွင် မိုက်ကယ်၏ အရည်အချင်းရှိနေသော်လည်း မိုက်ကယ်အား မဆိုစလောက် မမီသည့်ပြင် မိုက်ကယ်ကဲ့သို့ သူကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ်၌သော် လည်းကောင်း စည်းကမ်း မကြီးလှချေ။ မိုက်ကယ်ထက် အတန်ငယ် ချို့သာ ပျော့ပျောင်းပြီးလျှင် စကားပြောရာ၌လည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ရယ်ရယ်မောမော နေထိုင်ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ထက် တစ်နှစ်မျှငယ်သော ညီအငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။ ထိုအမြွှာညီနောင်တို့ အမိနဲ့ကိုသာ တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရသော ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးပမာ၊ နောက်လိုက်စစ်သားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ မူလတန်းကျောင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်အား (၁) ဂျက်၊ (၂) ဂျက်အငယ်၊ (၃) ချာတိတ်ဂျက် ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ အမှန်အား ဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အစစအရာရာတွင် ထူးချွန်ထက်မြက်သောသူတို့ အမြွှာ ညီနောင်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် 'ချာတိတ်' မျှသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူတို့အား နှစ် သက်ကျော်အောင် ပြုရန်မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက် ကျွန်ုပ် စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားပေတည်း။ သို့ဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ် မိဘများအစား သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်ခင်အားကိုးရန်ရှိ၏။ သူတို့ပြော သမျှကိုလည်း လိုက်နာရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား မိဘမဲ့ကလေးများဖြစ်ကြ၍၊ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ် သော မိခင်နှင့်ဖခင်တို့အား ဖြူသည် မည်းသည် ဟူ၍ပင် မသိလိုက်ရသူများ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးအရွယ်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်တို့ စာပေသင်ကြား သော စာသင်ကျောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ 'ဗရန်ဒန်အမတ်' ခေါ် အိမ်ကြီး၌ သာ တစ်လှည့်စီနေထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြရလေ

[၁]

ဥပဒေကို ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကို အကြီးဆုံး 'ကပ္ပတိနီ' က ပြုလုပ်ရေးဆွဲ ၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ၏ ဥပဒေ လက်အောက်တွင် နေထိုင်ကြရ၏။ သူဖြစ်တင် ရှုတ်ချမည်ကိုလည်းကောင်း၊ အပြစ်ပေးမည်ကိုလည်းကောင်း ခြောက်ရွံ့ရ၏။ ထိုထက်ပင် သူချိုးမွမ်းမည်ကို ခံယူလိုကြ၏။ သူ၏ ဆုလာဘ်များကိုလည်း မျှော်လင့်ကြ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တတ်နိုင်သလောက် သူ၏ ဥပဒေ စည်း ကမ်းများကို ကြပ်တည်းစွာ လိုက်နာ၍ နေကြရလေသည်။

'ကပ္ပတိနီ' သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကြီး အကြီးဆုံး မိုက်ကယ် ဂျက်' ပင် ဖြစ်၏။ သူ၌ အခြားသူနှင့် မတူသော ထူးခြားသော အရည်အချင်း ရှိ၏။ ကိုယ်ဟန်ပြေပြစ်ကျောရှင်းပြီးလျှင် အမူအရာ အသွင်အပြင်မှာလည်း အခြားသူများထက် ထူးခြား၏။ ဤကဲ့သို့ ထူးထူးချွန်ချွန် ရုပ်ရည်ချောမော သဖြင့် နောင် သူကြီးပြင်းလာသောအခါ 'ဗိုး' ဟူသော ဘွဲ့ထူးတစ်ခုရှေ့မှ တပ်ကာ 'ဗိုးဂျက်' ဟု အများက ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။ အမိပွယ်မှာ လူချော လူလှ 'ဂျက်' ဟု ရရှိ၏။

'ဗိုးဂျက်' သည် ရုပ်ရည်ချောမောသည်သာမက သူ့အား မြင်သူတိုင်း က စွဲလမ်းနှစ်သက်၏။ ချစ်ခင်လေးစားကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ သည် ရုပ်ရည်လှပသည်နှင့်အမျှ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသောကြောင့်ပေ တည်း။ 'ဗိုးဂျက်' ၌ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော 'ညဉ့်' ကလေးများ ရှိပြီးလျှင်၊

သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို (၃) ယောက်မှာ ထို 'ဗရန်ဒန်' အိမ်ကြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိခင်ဘက်မှ အရိုးတော်စပ်သူ လေဒီဗရန်ဒန်က အုပ်ချုပ်ကာ နေထိုင်ရပြီးလျှင် ကြီးပြင်းခဲ့ကြရ၏။ လေဒီဗရန်ဒန်မှာ အရိုးဟူသာ ဆိုရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် မိခင်ရင်းနှင်းခြား ဝတ္တရားထက်ပင် ပို၍ ကျွေးမွေး ပြုစုရှာပေး၏။ သူ၏ သားအရင်းများကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်၏။ သို့သော် အရိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်အနက် 'မိုက်ကယ်' ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒစ်ဂီဗီကိုမူ ချစ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ မျက်နှာသာမပေး ချစ်ခင်သည့် အမူအရာကို မပြပေ။ သူကိုယ်တိုင်၌ သားသမီး တစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားဘဲ ရှိလေရာ အိမ်တွင် 'ကလောဒီယာ' ခေါ် ရုပ်ရည် အတော်ပင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေ၍ ၎င်း၏ စာစီဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိရသော်လည်း ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်ကြောင်းနှင့်သာ လူကြီးများ ပြောသံကို ဝိုးတိုး ဝါးတားမျှ ကြားသိရလေသည်။ အရိုးဖြစ်သူ လေဒီဗရန်ဒန်၏ အမည်ရင်းမှာ 'ပက်ထရီရှာ' ဖြစ်၍ သူ၏ တူမတော်စပ်သူ 'အိုက်ဆိုဗယ်' ဆိုသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက် ကျောင်းတွင် ရှိနေစဉ် 'ကလောဒီယာ' နှင့် အဖော် အလှော်ရစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် 'အိုက်ဆိုဗယ်' အား အိမ်တွင် ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ သို့သော် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကစားဖော် တစ်ယောက်ရဲ့ခဲပေပြီ။ 'အိုက်ဆိုဗယ်' မှာ အစဉ်မပြတ် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်သာ တူးတွဲတွဲရှိနေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အား 'သစ္စာရှိ အမဲလိုက် ခွေး' ဟု နာမည်ပေးထား၏။ ထိုဘွဲ့ထူးကိုပင် 'အိုက်ဆိုဗယ်' က ကျေနပ်လျက် ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗရန်ဒန်အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်၊ 'ကလောဒီယာ'၊ သစ္စာရှိ အမဲလိုက် ခွေးမကလေး အမည်ခံ 'အိုက်ဆိုဗယ်' စသည်ဖြင့် လူငယ်ငါးယောက်ရှိနေရကား။ အရိုး ပက်ထရီရှာနှင့်အတူ ဗရန်ဒန်အိမ်ကြီးမှာ စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ရှိလှပေ၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ အရိုး ပက်ထရီရှာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ 'ဆာ-ဟက်ကတာဗရန်ဒန်' မှာ အိန္ဒိယပြည်တွင် စစ်မှုထမ်းလျက်ရှိနေရာ၊ အရိုးမှာ လင်ယောက်ျား အိမ်တွင်မရှိသည့်အတွင်း၌ ဤတူသုံးယောက်၊ တူမနှစ်ယောက်တို့နှင့်သာ အလွမ်းဖြေ၍ နေထိုင်ရရှာ၏။ ဤသို့ လူငယ်ငါးယောက်တို့မှာ လူငယ်တို့ဘာဝ စည်းစည်းလုံးလုံး ဖြစ်နေသည့်အတွင်း အနောင်အယုတ်တစ်ခုမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ ဗရန်ဒန်အိမ်ကြီးသို့ 'ဩဂတ်စတတ်' ဆိုသူ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဩဂတ်စ

တတ်သည်ကား 'ဆာဟက်ကတာဗရန်ဒန်၏ ဘက်မှ တူတော်စပ်သူဖြစ်၍ ရုပ်ရည် သနားကမားပင် ရှိသော်လည်း 'ဦးဦးလေးအိမ်ဗို ငါလာတယ်' ဟူသော မျက်နှာထားမျိုးလည်း ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကပင် သူ့အား မျက်နှာကြော မတည့်သည့်အတိုင်း 'ရွံ့စရာ ဩဂတ်စတတ်' ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း အမည်ပေးထား၏။ သူ့အား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၌လည်း ပြောင်ပြောင်ပင် ခပ်တန်းတန်း ရှိနေကြလေသည်။ သို့သော် ဩဂတ်စတတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်သက်သည် မနှစ်သက်သည်ကို ပဓာနမထားဘဲ သွားလာမြဲ သွားလာ ဝင်ထွက်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် သူ၏ဦးလေး 'ဟက်ကတာ' ကဲ့သို့ပင် သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် အနိုင်ကျင့်လိုသော စိတ်ရှိသည့်ပြင် ဦးလေး၏ အဖေကို ဆက်ခံရရှိလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း တစ်ထစ်ချယုံကြည်နေသူဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကြီးဝင်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကပ္ပတိန် မိုက်ကယ်ကမူ၊ သူ့အား မြေမသေ တုတ်မကျိုး' သဘောမျိုးဖြင့် ခပ်တန်းတန်း ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

တစ်ခါသော် ကပ္ပတိန်ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်အား စစ်ဆေးပြီးလျှင် အပြစ်ပေးခဲ့၏။ မည်သည့် ပြစ်မှုကြောင့်ဟု အတိအကျ မမှတ်မိသော်လည်း၊ အပြစ်ပေးခံရသည်ကိုကား ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်မှာ 'လူခဲကြီး' ဟူသော ဘွဲ့ထူးကို ရရှိခဲ့၏။ ထို့ပြင် အခြားအကြောင်း တစ်ခုမှာလည်း ထိုနေ့ညနေ၌ပင် ဦးလေး 'ဆာဟက်ကတာဗရန်ဒန်' က အရိုးဖြစ်သူ 'ပက်ထရီရှာ' အား လက်ထပ်စဉ်က မင်္ဂလာလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးခဲ့သည့် 'ဗလူးဝါးတား' ခေါ် နီလာကြီးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခွင့်ရရှိခဲ့၏။ ဤအချက်များကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မှတ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ဗလူးဝါးတား' ခေါ် အဖိုးတန် နီလာကြီး၏ အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်မျှ ရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုသော် ဦးလေး ဟက်ကတာ၏ အဘိုးဖြစ်သော လူဆိုးကြီး ဗရန်ဒန်သည် အိန္ဒိယတွင် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က ထိုနီလာကြီးကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယပြည်တွင် ပြင်သစ်ဘုရင်ခံ 'ဂျူးပလေး' မှာ တန်ခိုးအာဏာတက်ကြွချိန် ဖြစ်၍ လူဆိုးကြီး ဗရန်ဒန်သည် ဂျူးပလေး၏ အင်အားကို တိုက်ခိုက်ချိုးနှိမ်ရာတွင် တစ်ဘက်တစ်လမ်း ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရာမှ ထိုနီလာကြီးကို ရရှိခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ထိုနီလာကြီး၏ တန်ခိုးသတ္တိမှာ ၎င်းကိုတွေ့မြင်ရသူတို့သည် စိတ်ထဲတွင် မချင်မရ ဖြစ်လာတတ်ပြီးလျှင်၊ ကြည့်ရုံနှင့် အားမရဘဲ ကိုင်တွယ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရပြန်လျှင်လည်း ထိုမျှနှင့် အား

မရနိုင်သေးဘဲ လိုချင်တပ်မက် စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပြန်လေသည်။ ဗလူးဝါး တား ခေါ် နီလာကြီးကို ဆာဟက်ကတာမရန်ဒန် ပိုင်ကြောင်း လူတိုင်းက သိသည့်အတိုင်း ပက်ထရီဂျာအား လက်ထပ်စဉ်က “ဆာဟက်ကတာ တစ် ယောက်တော့ ဗလူးဝါးတားနဲ့ ပက်ထရီဂျာကို ဝယ်ယူလိုက်တာပဲ။ အခုတော့ လူရော နီလာရော ပိုင်နေပြီကော” ဟု လူအများ ပြောဆိုသံကို ကြားရ၏။ ကြားရသည့်အတိုင်းလည်း မှန်သည် ဟု ကျွန်ုပ် ပုဆိမိခဲ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အရိုး ဖြစ်သူ ပက်ထရီဂျာ ကဲ့သို့ မိန်းမမျိုးသည် ထိုနီလာကြီး၏ မျက်နှာကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဦးလေး ဟက်ကတာအား လက်ထပ်လိမ့် မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်အနစ်သက်ဆုံးနှင့် ပျော်စရာအကောင်း ဆုံး ကစားနည်းတစ်ခုမှာ ရေတပ်တိုက်ပွဲ ကစားနည်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ရေ တပ် တိုက်ပွဲ ကစားနည်းကို ကစားကြသည့်အခါ ရွက်လက်တက်မ အစရှိ သည်တို့ အပြည့်အစုံ ပါရှိသော သင်္ဘော နှစ်စင်းကို ရေကန်ကလေးထဲတွင် ကပ္ပတိန်နှင့် သူ၏လက်ထောက်ဗိုလ် လက်ဖတင်နှင့် အရာရှိတို့က တစ် ယောက်တစ်စင်းစီချကာ လွှတ်လိုက်လေသည်။ သင်္ဘောတိုင်းတွင် ခဲနှင့် ပြွ လုပ်ထားသော စစ်သားရုပ်များ ပါ၍ ကြေးဝါအမြောက်ကလေး သုံးလက်စီ လည်း တပ်ဆင်ထား၏။ ယင်းတို့ကို တစ်ကိုက်ခန့် ခွာ၍ ပြိုင်တူ လွှတ်လိုက် ၏။ သို့သော် အမြောက်တိုင်း စနက်တံတစ်ခုစီ တပ်ထားပြီး နောက်ကပ္ပတိန်က အမိန့်ပေးလျှင်ပေးခြင်း စနက်တံများကို မီးရှို့ပြီးလျှင် တစ်ပြိုင်နက် လွှတ်ကြရ လေသည်။

ကပ္ပတိန်၏ သင်္ဘောမှာ ယူနိုယက် ဂျက်အင်္ဂလိပ်အလံ လွှင့်ထူထား သော သင်္ဘောဖြစ်၍ လက်ဖတင်နှင့်၏ သင်္ဘောမှာကား ပြင်သစ်နိုင်ငံ သုံး ရောင်ချယ် အလံလွှင့်ထူထားသည့် သင်္ဘောဖြစ်လေသည်။ လွှတ်လိုက်စတွင် ထိုသင်္ဘောများ မည်သို့ဖြစ်သွားမည်ကို မပြောနိုင်ကြပေ။ တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း နံဘေးချင်းယှဉ်လျက် အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်ကြပေလိမ့်မည်။ တစ်စင်းတည်း တိခိုက်ပြီးလျှင် မီးလောင်လျှင်လည်း လောင်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် နှစ်စင်း စလုံးပင် မီးလောင်လျှင်လည်း လောင်မည်။ ထိုသို့ ဘေးချင်းယှဉ်ကာ အပြန် အလှန် ပစ်ခတ်ကြပြီးနောက် တစ်ခါတစ်ရံကန်နှင့် သင်္ဘောကိုယ်ထည်များတွင် ပစ်လိုက်သော အမြောက်များမှ အမြောက်ဆံများ ထိမှန်ကာ ဆန်ခါပေါက် ကဲ့သို့ အပေါက်များ ဖြစ်၍သွားကြ၏။ သို့နှင့်ပင် ထိုသင်္ဘောကလေးများသည် မီးခိုးတလူလူဖြင့် တရွေ့ရွေ့ သွားကာ ရှိနေတတ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်နူး၍ နေတတ်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ‘လီလီပွတ်’

နိုင်ငံသို့ ရောက်သော သူရဲကောင်း ဇာတ်လိုက် ‘ဂါလစ်ဗာ’ ကဲ့သို့ ရေထဲသို့ ဆင်းပြီးလျှင် သင်္ဘောများကို ကမ်းသို့ ဆွဲယူခဲ့ရ၏။ ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အစ်ကိုကြီး ‘မိုက်ကယ်’ နှင့် အစ်ကိုလတ် ‘ဒစ်ဂစ်’ တို့က အမြောက်များကို ပြန်၍ ယမ်းထိုးပေးပြီးလျှင် သင်္ဘောများကို တစ်ဖန် လွှတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုနေ့ပထမ တိုက်ပွဲမှာ အတော်ပင် ကြည့်၍ကောင်းလှ၏။ သင်္ဘော နှစ်စင်းသည် ရေလယ်တွင် ဆုံမိကြပြီးနောက် အမြောက်များလည်း တစ်ပြိုင် တည်း လိုပင် ပေါက်ကွဲကြလေရာ အမြောက်ဆံမှ အစအန များမှာ ပလူပျံ သကဲ့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လွင့်စင်ကာ စစ်သားရုပ်များသည်လည်း ရေ ထဲသို့ ကျ၍ ကုန်ပြီးလျှင် သင်္ဘောများမှာလည်း အမြောက်ဒဏ်ကြောင့် သွက် သွက်ခါမျှ လှုပ်၍သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် ကပ္ပတိန်နှင့် လက်ဖတင်နှင့် တို့ ဟစ်အော်အားပေးနေဆဲမှာပင် တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း အလုံးလုံး အထွေးထွေး ဖြစ်ကာ မျောပါသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့် နေမိရာ “ယူလိုက်တော့ ... ဟေ့ လူပျော် ဂျက်ကလေး” ဟု မိုက်ကယ်က ပြောလိုက်မှ ကျွန်ုပ်မှာ အာရုံပျက်သွားကာ မိမိ၏ဝတ္တရားကို သတိရပေတော့ သည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ဘောင်းဘီများကို အပေါ်သို့ လိပ်တင်ကာ ရေထဲသို့ ဆင်းပြီး သင်္ဘောများကို သူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ တွန်းလွှတ်လိုက်ရ လေသည်။

နောက်တစ်ချို့ တိုက်ပွဲမှာ တစ်ဖက်သတ် ကျလွန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ ၏။ အကြောင်းမှာ ပြင်သစ်သင်္ဘောမှာ အမြောက်တစ်လက်သာ ပေါက်ပြီးလျှင်၊ ပေါက်ပြန်ပါသော်လည်း အလွန်ပျော့နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကား သင်္ဘောအလယ်ပိုင်းရှိ အမြောက်ကြီးနှင့် ပဲ့ပိုင်းရှိ အမြောက်ကလေးတို့ ကို စနက်တံ ကျကျနန တပ်၍ မပေးလိုက်မိကြပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရေထဲသို့ ပြန်၍ ဆင်းရပြီးလျှင် ပြင်သစ်သင်္ဘောကို ပြန်လှည့်တွန်းလွှတ်နေ ဆဲ၌ပင် အမြောက်ကြီးသည် ဒိုင်းခနဲ မြည့်ကာ ပေါက်သွားပြီးနောက် အမြောက်ဆံသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ကို လာ၍ ထိမှန်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက် ကံကောင်းသည်မှာ ထိုအမြောက်မှာ ကျည်မကြီးတစ်လုံးသာ ထိုးထားမိခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်မှာ ဖင်ထိုင်ကျလှ မတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အလန့်တကြား အော်လိုက်မိ၏။ “ငါတော့ ထိပြီဟေ့”

မိုက်ကယ် က -
“မင်းတော့ ကြီးပေးခံရရင် ပိုပြီးကောင်းမယ်။ ကိုင်း ... ဒီကိုလာခဲစမ်း”

ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်မှာ ကျည်ဆံ မောက်ဝင်သွားသည့်နေရာမှ သွေးများ ယိုစီးကျလာလေ၏။ အိုက်ဆိုဗယ်သည် လန့်၍ အော်လိုက်ရာ သူ့ထက်စိတ်ခိုင်သော ကလောဒီယာကမူ ကျွန်ုပ်အား ဒဏ်ရာမှာ မည်သို့ရှိကြောင်း ပြောပြသလဲ လာရောက်မေးရှာလေ၏။

“ဘယ်နှယ့်နေသေးသလဲ ဟင် ... ဂျွန်”

“သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရသလိုပေါ့”

“မင်း ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်”

“ငါတော့ များချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာပြီကွယ်”

မိုက်ကယ် က -

“ဟဲ့ ... ခွေးမကလေး ဖယ်ပေးစမ်း။ ဂျွန် ... မင်း ဒီလိုလာ ... ဖျားချင်သလို ဖြစ်လာပြီ ဟုတ်စ ... ဒီလိုဆိုရင် ကန်ထဲမှာ လုပ်မှပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”
သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မိုက်ကယ်သည် မီးခြစ်တစ်ဘူးနှင့် မောင်းချဓားကို ထုတ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ ဓားသွားကို မီးမြှိုက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဒစ်ဂစ်က -

“ဘာလဲ ... အနာကို အဆိပ်မဖြစ်အောင် သံပူနဲ့ ကပ်မလို့လားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ရေတပ်မှာ မေ့ဆေးမပေးဘဲ ခွဲစိတ်တယ်ဆိုတာ မျိုးပေါ့ကွယ်။ ကျည်ဆံကို ခွဲထုတ်ယူမလို့လေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှာ ဒဏ်ရာမှ အလွန် ကိုက်ခဲနာကျင်လှသည့်ပြင် ငါ၌ ဤတစ်သက်တွင် သစ်သား ခြေထောက် တပ်ရတော့မည်ဟုစိတ်ထဲက တွေးတောကာ ပုန်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် မိုက်ကယ်သည် မောင်းချဓားကို ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဂျွန် ... ချာတိတ်”

“ခင်ဗျာ”

“ငါ ပြောတာ နားထောင်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

“ကိုင်း ... မင်း ပါးစပ်ကိုပဲ အဆိုခံမလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျည်ဆံကိုပဲ ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်နေမလား ပြောစမ်း။ ငါအလုပ် လုပ်နေတုန်း မင်း ခွေးအော်ဝက်အော် အော်တာနဲ့တော့ အနောက်အယုက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဟေ့”

“ကျွန်တော် မအော်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကျွန်ုပ်က ဣန္ဒြေဆယ်၍ ပြောလိုက်၏။ သို့ပြောရသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်ဟု ထင်မိ၏။

မိုက်ကယ် က -

“ကိုင်း ... ဒစ်က သူ့ခေါင်းပေါ် တက်ထိုင်ထားစမ်းကွယ်”

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဒစ်ဂစ်အား လက်ခါ၍ ပြလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းလုပ်၍ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိများကို မှိတ်ထားရင်း ခြေထောက်ကို မြှောက်ပေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သူ့ ခြေထောက်ကို အသာမြှောက်ပြီး ကိုင်ထားစမ်း ... အဲဟုတ်ပြီ”

ထို့နောက် မိုက်ကယ်သည် အလုပ်ကို စ၍ လုပ်တော့၏။ နာလိုက်သည့် အမျိုးမှာ ပြောစရာမရှိချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ လက်ညှိုးကို ခေါက်ကာ ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ထားရင်း အသံမထွက်မိအောင် အံကြိတ်၍နေရ၏။ ခြေထောက်ပေါ်မှာ ‘ဒစ်ဂစ်’ ကိုယ်တိုင်တက်၍ ထိုင်ထားပြီးလျှင် ကလောဒီယာက ခြေဖျားကို ဖိ၍ထားသည်ကို သတိထားမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့အား ခြေထောက်ဖြင့် မကန်ကြောက်မိစေရန် အတော်ပင် သည်းခံကြိတ်မှိတ်၍ထားရ၏။ အချိန်အတော်ကြာသည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်တွင်မှတ်ထင်ရသော်လည်း၊ အမှန်သော် ထင်သလောက် ကြာမည်မဟုတ်။ ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် အချိန်များသည်ကား လွန်စွာမှ အသွားနှေးလှပေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိုက်ကယ်၏ အသံဖြင့် “ဟော ... ရပြီဟေ့” ဟု ပြောသံကို ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် အနီးတွင် ဝိုင်း၍ နေသူများ၏ ဩဘာပေးသံကို ကြားလိုက်ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ကို တင်းလိုက်ကာ နာကျင်သမျှ အရာအားလုံး ပျောက်သွားပြီဟု မှတ်ထင်လိုက်၏။

“ဒစ်ဂေ ... အဲဒီ အမြောက်ကိုပဲ အမြောက်ဆံပြန်ထည့်လိုက်ဟေ့။ အိုက်ဆိုဗယ်က အိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုးခန်းအပြင်ဘက်က ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆေးသေတ္တာကို တိတ်တိတ်ကလေး သွားယူချေ ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် မျက်ရည်များရွှဲနေသော သူ့မျက်နှာကို သုတ်ရင်း အိမ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ဆေးသေတ္တာကလေးကိုယူ၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မည်သည့်အရာမျိုးမဆို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကျကျနန ပြုလုပ်တတ်သော သူ ‘ညှဉ်’ အတိုင်း၊ မိုက်ကယ်သည် ကျည်ဆံကို ကျွန်ုပ် ခြေထောက်မှ ခွဲထုတ်ပေးရုံမျှမက၊ ဒဏ်ရာကိုလည်း ဆေးထည့်၍ ကျကျနန ပတ်တီးများပင်

စည်း၍ပေးလိုက်သေး၏။ အမှန်အားဖြင့်သော် မောင်းချစားကလေးမှာ ခွဲစိတ် ရန်အတွက် သင့်လျော်သော ကိရိယာတစ်ခု မဟုတ်ချေ။ ဒဏ်ရာမှာ မနက်လှ သဖြင့် တော်ပေတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လက်နက် ကိရိယာ အစုံအလင်နှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးပင်လျှင် သူမျှလောက် လျင်မြန်စွာ ကျည်ဆံကို ထုတ်ယူကာ အနာကိုလည်း အမြန် ကျက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ပတ်တီးဦးပြီးသောအခါ ကပ္ပတိန်က အားလုံး ရှေ့တွင် ရေတပ်တွင် မေဆေးမပေးဘဲ ခွဲစိတ်သကဲ့သို့ ဒဏ်ရာကို ခွဲစိတ်ရာတွင် မျက်ရည်တစ်စက်မှ မထွက်သည့်အပြင် အော်လည်း မအော်သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်အား 'လူရဲကြီး' ဟု သော ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ကြောင်း ကြေငြာလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာ၍ ဆန်း နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ချီးမြှင့်သည့်အနေဖြင့် 'ဗိုက်ကင်း' ခေါ် ပြင်သစ် စစ်ဗိုလ်ကြီး အသုဘ အခမ်းအနား ပြုလုပ်ကာ၊ ထပ်မံ ချီးကျူးပြန်၏။ ထိုအခမ်းအနားမှာ အခြားအရာများ အပြင်သင်္ဘောခန်းရှည်ရှည် တစ်စင်းကို လည်း အဆုံးခံကာ ဖျက်ဆီးပစ်ရသေးသဖြင့် ထိုပွဲကို နေ့တိုင်းမကျင်းပနိုင်ပေ။ ဗိုက်ကင်း အသုဘ အခမ်းအနား ကျင်းပရာတွင် ကွယ်လွန်သူ ဗိုက်ကင်း၏ အလောင်းကို သူ၏သင်္ဘော အလယ်ရှိ ထင်းပုံပေါ်တွင် တင်၍ထားဟန်ပြုရ ၏။ ထို့နောက် သူရှိစဉ်က အသုံးပြုသော သူ၏ခိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ လှံ ကိုလည်းကောင်း အလောင်းနံဘေးတွင် ယှဉ်၍ထားကာ သူ၏မြင်းနှင့် အမဲ လိုက်ခွေးတို့ကိုလည်း သတ်၍ သူ့အပါးတွင် ထားရ၏။ ထို့နောက် ထင်းပုံကို မီးရှို့လိုက်ပြီးလျှင် သင်္ဘောကို ရွက်ဖွင့်ကာ ပင်လယ်ပြင်သို့ လွှတ်လိုက်ရလေ သည်။

ယခုအကြိမ်တွင် ထိုအခမ်းအနားအတွက် ပြင်သစ်သင်္ဘောကို ရွေး ချယ်လိုက်လေသည်။ ခဲစစ်သားရုပ် တစ်ရပ်ကို 'ဗိုက်ကင်းဂျွန်ဂျက်' ဟု အမည် ပေးကာ၊ ယမ်းများထည့်ထားသော မီးခြစ်ဘူးပေါ်တွင် တင်ပြီးနောက် နံဘေး တွင်လည်း မီးခြစ်ဆံများကို ဝိုင်း၍စီထား၏။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးကိုလည်း ဓာတ်ဆီများ ဖြန်းထားကာ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် မြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြေ ရင်းတွင် ခွေးကိုလည်းကောင်း စီကာ စဉ်ကာ ချထားလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ဦးထုပ်များကို ချွတ်လိုက်၍ မိုက်ကယ်က "ပြာမှပြာသို့ သဲမှုန့်မှ သဲမှုန့်သို့ ဖြစ်သွားလေပြီ။ ဘုရားသခင်က သင့်ကို အလိုမရှိခဲ့သော် မာရ်နတ်က အလိုရှိပေလိမ့်မည်" ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် သင်္ဘောကို မီးရှို့ကာ ရေလယ်သို့ လွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေလယ်တွင် တဖျတ်ဖျတ်

နှင့် သင်္ဘောကလေး မီးလောင်နေသည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်ရှုရင်း ပင်လယ် ထဲတွင် မီးလောင်ခံရသော သင်္ဘော၏အဖြစ်ဆိုးကို တွေး၍ ကြည့်မိလိုက်၏။ ထိုသို့ သင်္ဘောမီးလောင်ကာ တဖြည်းဖြည်း နှစ်မြုပ်သွားစဉ်တွင် နောင်နှစ် ပေါင်း အတော်ကြာပြီးနောက် တခြားတစ်နေရာတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ဖန် ပြန်လည် အမှတ်ရခဲ့သော စကားများကို မိုက်ကယ်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်လေသည်။ (ထိုစကားများကို ဒစ်ဂဗီလည်း သတိရသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။)

ထိုအခါ မိုက်ကယ် လည်း ဤကဲ့သို့ ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်ကြီး အခမ်း အနား ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းကို ကောင်းစွာ ကျေနပ်လျက် "အသုဘ အခမ်းအနား ဆိုတာ အဲဒီလိုမှပေါ့ကွယ်။ သင်္ချိုင်းမှာ ဆယ်ပေလောက် နက်အောင် တွင်းတူး ပြီး မြှုပ်ရတာမျိုးနဲ့ မင်းတို့ ယှဉ်ပြီး ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ကွာသလဲ။ ဒီဟာက ဘယ်လောက် ခမ်းနားသလဲ။ ဘယ်လောက် မြင့်မြတ်သလဲ။ ငါတော့ ... ငါသေရင် အခုအတိုင်းပဲ သင်္ဂြိုဟ်စေချင်တယ်ဟေ့။ ဘယ်နှယ်လဲကွယ် ဒစ် ... မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ဖို့လည်း ငါတော့ သေတမ်းစာ မှာ ရေးပစ်ခဲ့မှာပဲ။ အဲဒီအတိုင်းသာ ကျကျနန မဟုတ်ရင်လား ... မင်းတို့ ခွေးကောင်နှစ်ကောင် ငါ့ခေါ်ကာ ဘာမှရမယ် မဟုတ်ဘူး ... စိတ်သာချ"

ဒစ်ဂဗီ က -

"အေး ... ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ဗိုး ... မင်းကြိုက်သလို ဒီအတိုင်းပဲ ငါလုပ်ပါ့မယ်ကွယ် စိတ်ချပါ"

"မင်းက အရင်သေရင်လည်း ... ငါဒီအတိုင်းလုပ်မှာပဲ"

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်နှင့် အစ်ကိုလတ် ဒစ်ဗီတို့သည် နှစ်ယောက်အချင်းချင်း သဘောတူကြပြီဟူသော အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကစား ၍ အားရကြပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေကန်ကလေးမှ ဗရန်ဒန် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်း၌ ရှိနေစဉ် စာကို ဂရုတစိုက် သင်ကြရ၍ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် 'ဗရန်ဒန်' အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၊ ယခင် ကအတိုင်း ရေကန်ကလေးသို့ သွားရောက်ကာ စစ်သင်္ဘောကလေးများဖြင့် ကစားခြင်း၊ အိမ်၌လည်း အိမ်တွင်း အိမ်ပြင်မကျန် မွေ့နောက်သွားလာကစား ခြင်းဖြင့် အရိုး ပက်ထရီရာ၏ အိမ်ကြီးတွင် ငါးယောက်သားတို့သည် ပျော်ပျော် ပါးပါးနှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်များတွင် ကုန်လွန်ခဲ့စေ၏။

အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်၏ စွမ်းဆောင်မှုများအနက် ကျွန်ုပ်တို့ အား လုံးအား အထင်ကြီးဆုံးအချက်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိသေး၏။ ၎င်းမှာ အချိန်အတန်

ကြာ သံကိုယ်ချုပ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်ပြခြင်းဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် အချိန်မှာ များစွာ မကြာလှသော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်ကား သေလုမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ မိုးတဖျောက်ဖျောက် ရွာသွန်းလျက်ရှိ စဉ် အိမ်တွင် အစိုး မရှိခိုက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထင်သလို ပျော်ရွှင် လျက်ရှိကြ၏။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အသင်းထဲမှ ကပ္ပတိန်က သံချုပ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်လိုကြောင်း ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ့အား ကူညီပိုင်းဝန်းကာ သံကိုယ်ချုပ်ကို ဆင်ယင်ဝတ်စားပေးရ၏။ ထိုအခန်း၌ကား သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီများ၊ ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်ခိုင်း စသည့် စက်ကိရိယာ စစ်အသုံးအဆောင် လက်နက်များကို ဆွဲချိန်ထား၏။

မိုက်ကယ်သည် သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ပြီးနောက် ဟန်ရေး ပြုလျက်ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့မှ မော်တော်ကား ဟွန်းသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း သေနတ်သံကြားသည့်အခါ အလျှိုလျှိုပျောက်ကွယ်သွားသော ယုန် ကလေးများကဲ့သို့ အလျဉ်းသင့်ရာ ထွက်၍ ပြေးပြေးလျှင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက် ကြရလေ၏။

မိုက်ကယ်က ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ပြာပြာသလဲ မဟုတ်ချေ။ သူ ဝတ် ထားသော သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီကိုလည်း ဖြုတ်ချရန် အချိန်မရှိပေ။ သို့နှင့် သူသည် ချောင်တစ်ချောင်ရှိ ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဟန်မပျက် ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်၍ နေလိုက်၏။ ဒစ်ဂဗီသည် လှေကား ပေါ်သို့ တက်ပြေး၍ ကလောဒီယာနှင့် အိုက်ဆိုးဗယ်တို့မှာ စဉ့်ခန်းထဲသို့ ဝင်၍ ပြေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကြံရာမရဘဲ အခန်းတစ်ဘက်ရှိ သေတ္တာကြီး တစ်ခုထဲ ဝင်ရောက်ကာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်ရတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာမူ လူသေခေါင်းတစ်လုံးအတွင်းသို့ ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ အသက်ပင် မရှူနိုင် အောင် ရှိနေသော်လည်း မဖြစ်လျှင် မနေဟူသော မာနကလေးကြောင့် အပြင် သို့ မထွက်ခဲ့ဘဲရှိနေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း အတော်ပင် ကသိကအောက် ဖြစ်လာပြီးလျှင်၊ ရေတွင် နစ်မွန်းသွားသော သူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ အသက်ရှူ ကြပ်သည်ထက်ကြပ်၍လာကာ တစ်ခါတည်း သတိလစ်၍ သွားလေတော့၏။

အချိန်မည်မျှ ကြာသည်ကိုကားမသိချေ။ သတိရလာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ရောက်နေလျက်၊ မိုက်ကယ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ ကို ရေအေးဆွတ်ထားသော 'ရေမြှုပ်' ဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးကာ၊ ဒစ်ဂဗီကလည်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့ကို အသာအယာ ထု၍ပေးခြင်း၊ ဆုပ်နယ်ခြင်း များ ပြုလုပ်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ခဏကြာမှ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ကို မှန်မှန်ရှူနိုင်လာပြီးလျှင် သတိကောင်းစွာ ရလာတော့၏။ မိုက်ကယ်က-

“အင်မတန် မိုက်တဲ့အကောင် ... အသက်ရှူပေါက် မရှိတဲ့ သေတ္တာ ထဲပဲ ဝင်ပုန်းနေရသေးသလား ... ဟင် ... ချာတိတ်”

“ကြောက်တာကို အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဒစ်ဂဗီ က -

“နောက် သည့်ထက်ကြာသွားရင် မင်းသေမယ် နားလည်လား”

“ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုလေးတို့ပါ ထွက်ပြေးတော့ ကြောက်လန့်

ပြီး ဒီပြင်နေရာ ရှာမတွေ့တာနဲ့ ဝင်မိဝင်ရာ ဝင်ပုန်းမိတာပဲ”

မိုက်ကယ်က -

“အင်း ... နောက်ကို မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထား”

“ထားပါမယ် အစ်ကိုကြီးရယ်”

ထိုအခါ ဒစ်ဂဗီက ကြားဝင်၍ -

“ဘယ်သူတွေလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ...၊ အစိုးနဲ့အတူ ဘယ်သူပါသေး

သလဲ”

“အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားကြီးတစ်ယောက်ပါလာတယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အစိုးနဲ့ လိုက်လာရသလဲ”

“ဘယ်သိမလဲကွယ်”

“နို့ ... အစ်ကိုကြီးကိုကော သူတို့ တွေ့မသွားဘူးလား”

“မတွေ့ပေါင်”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်သွားပုန်းနေလို့လဲ”

“ဘယ်မှ သွားပြီး မပုန်းပါဘူးကွယ်။ ဒီနေရာမှာ နေတာပါပဲ။ သံချုပ် အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားတာ အစ်ကိုကြီး ဘယ်ထွက်ပြေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဟောဟိုက ခုံကလေးပေါ် အသာတင်ပြီး မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မတ်တတ်ရပ် နေလိုက်တယ်”

“ဪ ... သူတို့မသိကြဘူးနော်”

“ဘယ်သိမလဲလေ ဒီနေရာမှာ သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီတွေ ချိတ်ထားနေ ကျုပ်။ ဒီတော့ အထဲမှာ အစ်ကိုကြီးဝင်နေတာ ဘယ်သိမလဲ။ သံချုပ်အင်္ကျီ ချည်းထင်မှာပေါ့”

“ဉာဏ်ရလိုက်လေ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“အကျဉ်းအကြပ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာပေါ့”

ထို့နောက် မိုက်ကယ်သည် စကားပြောရပ်၍ သွားလေ၏။ အစိုးနှင့် အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားကြီးတို့ မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဆက် ၍ မပြောတော့ချေ။

ဒစ်ဂဗီ က -

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး သူတို့ ရောက်လာသေးတာပေါ့”

“ရောက်လာတာပေါ့ ဒစ်ရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး ရှေ့ကပဲ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ဟိုနေရာမှာ စကားပြောနေကြတာပဲ”

ကျွန်ုပ်က -

“နောက် ကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုတွေ့သလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဒီကောင်ကလေးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒီအခန်းမှာ ရှိရမယ်ဆိုပြီး လိုက်ရှာရတာပေါ့ကွယ့်။ မတွေ့တော့ မင်းပုန်းနိုင်မယ့် နေရာ ဒီသေတ္တာကြီးပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ငြား ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါ မင်းကိုတွေ့ရတော့တာပေါ့ ချာတိတ်ရယ်။ လောကမှာ မင်းထက်မိုက်တဲ့ ကောင်လေးတော့ မရှိတော့ဘူး။ လူမတွေ့ရင် သေမယ်ဆိုတာ မင်းမစဉ်းစားဘူး။ ကြောက်တာ လောက်ပဲ သိတယ်။ ဒီတော့ သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကိုချွတ် နေရာတကျ ပြန်ထား ... မင်းကို ပခုံးပေါ် ထမ်းပြီး အပေါ်ထပ် ယူသွားရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း ကြောက်တာနဲ့ ပုန်းမိပုန်းရာ ပုန်းရတာပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“အေး ... ဒီလိုသာ ကြပ်ကြပ်လုပ် ... မင်းတစ်နေ့ သေမယ်။ လူဆိုတာ သတိရှိရတယ်ကွယ့်။ စစ်သားဆိုရင် သာပြီး သတိရှိရသေးတယ်။ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အကြောက်မလွန်ရဘူး။ မှတ်မိပြီလား ချာတိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုများသည် မူလတန်းကျောင်း ‘အီတန်’ ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ အီတန်ကျောင်းမှ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်သို့လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့ကာ ပညာသင်ကြားကြရလေ၏။ ကျောင်းပိတ်သည့်အခါများ၌လည်း အရီးနေသော ‘ဗရန်ဒန်အဖတ်’ အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ကာ ကလောင်ဖတ်၊ အိုက်ဆိုဗယ်တို့နှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းသားဘဝ ငယ်ရွယ်နဂါးသော အချိန်များကို တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့ကြရလေ၏။

[၂]

အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်၍ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ကြလေပြီ။

ဆောင်းဦးပေါက်၏ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝ ခရီးကို ဖန်တီးမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် အမှတ်မထင် ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။ လူတစ်ယောက်၏ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၏ ဖြစ်စဉ်များသည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားရလေသည်။ ထိုနေ့အဖြစ်အပျက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် မမျှော်လင့်သော ဘဝအပြောင်းအလဲ၏ ‘တာထွက်’ ပင်ဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင်သုံးဦးတို့၏ ဓာတ်လမ်းကား ဤနေ့မှစပေတော့မည်။

ထိုနေ့သည်ကား သာယာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာစားသောက်ကြပြီးနောက်၊ ခန်းဆောင်ဧည့်ခန်းတွင် စုစုဝေးဝေး ရှိနေကြ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ဤဗရန်ဒန် အဖတ် အိမ်ကြီး၌ စုဝေးနေသည်မှာ ထိုအကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်ကြောင်းကို နောင်အခါမှ ကျွန်ုပ် သိရတော့၏။ ထိုအခါက အရီး ပက်ထရီဂျာ၏ လက်ခွဲဖြစ်သော သင်းအုပ်ဆရာကလေးတစ်ယောက်သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက စက်ဆုပ်လျက်ရှိသော ‘ရွဲစရာ ဩဂတ်စတတ်’ သည်လည်းကောင်း ရှိနေ၏။ သို့နှင့် အရီး ပက်ထရီဂျာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဩဂတ်စတတ် မိုက်ကယ်၊ ဒစ်ဂဗီနှင့် ကျွန်ုပ်ပါ ညီအစ်ကို သုံးယောက်

ကလောဒီယာနှင့် ဆိုက်ဆိုဗယ် (မိန်းကလေးနှစ်ယောက်) တို့ ဖြစ်ကြ၏။
ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ဖျော်ဖျော်ပါးပါးနှင့် စားလားသောက်လား
ရှိစဉ် အရိုးပက်ထရီရာက ကလောဒီယာအား သီချင်းတစ်ပုဒ် အဆိုခိုင်း၏။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖျော်ဖျော်ပါးပါး သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုစမ်းပါလား။”
“မဆိုပါရစေနဲ့ အန်တီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်။ လူလည်း စုံတဲ့အဆိုက်မို့”

“ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ သိပ်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘူး။ ပြီးစီစီ

ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအခါ ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ -

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘီလီယက်ကစားရအောင်လား”

ဩဂတ်စတတ်က ဤသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် မည်သူမျှ ပြန်၍ မဖြေမီ
ကလောဒီယာက -

“အရီးရယ် ... ကျွန်မတို့ကို မလူးဝါးတား ခဏလောက် ပြပါလား။

နီလာကြီး မကြည့်ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ”

မိုက်ကယ်က -

“ဟုတ်တယ်ချို့ အရီး။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ချင်တယ်။ မင်း

တို့ကောဟေ့ ... ဒစ် ... နဲ့ ... ချာတိတ်”

ဒစ်က -

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ချင်တယ်”

ကျွန်ုပ်က -

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ချင်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

မိုက်ကယ်၏ တောင်းဆိုချက်ကို တစ်ဖန် သင်းအုပ်ဆရာကလေးက
ထောက်ခံပြီးလျှင် အကယ်၍ အရီး အခွင့်ပြုမည်ဆိုက သူကိုယ်တိုင် သွား၍
ယူပါမည်အကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ အရီး ပက်ထရီရာက ဤမျှလောက် ကြည့်လိုကြလျှင် မိမိက
တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ရန် မရှိကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် သင်းအုပ်ဆရာ
ကလေးသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

ကလောဒီယာ က -

“မလူး ဝါးတားဟာ ဘယ်လောက်တန်ပဲ့မလဲ အရီး”

“ငါတော့ မသိဘူး ... ကလောဒီယာ၊ နို့ပေမဲ့ သန်းချိုပြီး ချမ်းသာတဲ့
အမေရိကန် သူဌေးတစ်ယောက်ယောက်သာ မျက်စိကျသွားမယ်ဆိုရင်တော့
အနည်းဆုံးဈေးကိုတော့ သူပေးမှာပဲ”

“တကယ်လို့ အရီးရောင်းမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လောက်များဆို
မလဲ”

“အို ... ဒီ မလူးဝါးတားကို ငါ ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘူး”

အရီးသည် နောက်ထပ် မပြောချင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
ထိုနေ့က အရီးသည် အိန္ဒိယပြည်ရှိ သူ့ယောက်ျားထံမှ မကြာမီ ပြန်လာတော့
မည့်အကြောင်း စာရလေရာ၊ ထိုစာရသဖြင့်လည်း သူသည် ပို၍ စိတ်သာခြင်း
မဖြစ်ချေ။ ထိုအခါ ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ -

“ဦးလေး ဟက်ကတာကို လူတစ်ယောက်က ရွှေဒင်္ဂါး ၃၀,၀၀၀
တောင် ပေးတယ်လို့ ကျွန်တော် တစ်ခါတုန်းက ကြားဖူးတယ်”

ရီး -

“ဟုတ်လား မင်းကြားဖူးသလား”

တတ် -

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးတယ် အရီး”

သို့ရှိစဉ် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ‘မလူးဝါးတား’ ခေါ် နီလာကြီး
ကို ပုလောခွဲလေ၏။ မလူးဝါးတားကို ဖန်အုပ်ဆောင်းအတွင်း ကတ္တီပါဖုံး
ကလေးပေါ်တွင် ရွှေကလေးမျှ အသာအယာ တင်ထား၏။ ထို့နောက် ဆရာ
ကလေးသည် ဖန်အုပ်ဆောင်းကြီးကို မီးပဒေသာ ဖန်ပုဒိုင်း အောက်ရှိ စားပွဲ
ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သဖြင့် နီလာကြီးမှာ နာမည်ကြီးသည့်အတိုင်းလည်း
မီးရောင်နှင့် ပန်ရကာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ထွက်လျက်ရှိလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ
အံ့သြရုံမျှမက ကြည့်၍မပြီးနိုင်အောင်ပင် ရှိကြလေ၏။

ထိုအခါ အိုက်ဆိုဗယ်က -

“မလူးဝါးတားဟာ သိပ်ပြီး အံ့သြစရာကောင်းတာပဲနော်”

အိုက်ဆိုဗယ်က ဤသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ထဲတွင်
အိုက်ဆိုဗယ်သည် အကြိမ်ပေါင်းမည်မျှ ဤကဲ့သို့ ပြောခဲ့ဖူးလေပြီနည်းဟု တွေး
၍သာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

ထို့နောက် ကလောဒီယာက -

“ကျွန်မ တစ်ခါလောက် ကိုင်ပြီး နမ်းကြည့်စမ်းပါရစေ အရီးရယ်”

“ကြည့်လေ”

သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ဖန်အုပ်ဆောင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ဖွင့်ကာ နီလာကြီးကို ထုတ်ယူပြီးနောက် အရီးပက်ထရီရာ၏ လက်သို့ လှမ်း
ပေးလိုက်လေ၏။ အရီးပက်ထရီရာသည်လည်း အကြိမ်ပေါင်း တစ်ထောင်မျှ
မက ကိုင်တွယ်ကြည့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါဖူးမျှ ကိုင်၍မကြည့်ရသေး

သော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ထဲတွင် နီလာကြီးကို ကိုင်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက် နှစ်မြိုက်စွာ ကြည့်၍နေလေ၏။ ထို့နောက် ကလောဒီယာကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ ကလောဒီယာသည် တစ်ခဏမျှ ကြာအောင် လက်ထဲတွင် အမြတ်တနိုး ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ အလှည့်သို့ ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခွင့်ရကြ၏။ ဩဂတ်စတတ် အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ၌မူ 'ဗလူးဝါးတား' ကို မြောက်ချည် ဖမ်းချည် ပြုလုပ်ကာ၊ ပါးစပ်ကလည်း "ဒီလို ဖန်ကွဲကလေးများ၊ ရွှေဒင်္ဂါးသုံးသောင်း တောင် ပေးသတဲ့ကွာ ... အံ့ဩပါရဲ့" ဟု ခပ်တိုးတိုးရှေ့တံသံ ကြားလိုက်ရ၏။

မိုက်ကယ်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ နီလာကြီးကို သူ၏လက်ထဲမှ လွတ်မှ လွတ်ပါတော့မည်လောဟု ထင်ရ၏။ သူသည် 'ဗလူးဝါးတား' ကို ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးကဲ့သို့ လက်နှင့်ဆလိုက် ယုယပွတ်သပ်လိုက်လုပ်ကာ အချိန်တန်ကြာ အသေအချာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သင်းအုပ်ဆရာက နီလာကြီးကို ဖန်အုပ်အတွင်း၌ ပြန်၍ ထားလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန်အတန်ကြာ ဆက်လက်ပိုင်းဖွဲ့ကာ၊ စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ဤသို့ ထိုင်နေကြစဉ်အတွင်း သင်းအုပ်ဆရာက အိန္ဒိယ မဟာရာဇာ စော်ဘွားများနှင့်တကွ သူတို့၏ ထူးဆန်းလှသော နန်းစဉ် ကျောက်မျက်ရတနာများအကြောင်း၊ အနောက်နိုင်ငံမှ နာမည်ကျော် စိန်နှင့် နီလာကြီးများ အကြောင်း၊ အရှေ့တိုင်းမှ ပတ္တမြားကြီးများအကြောင်း၊ ပိုင်ရှင်ကို ပင် ထိခိုက်တတ်သည့် ကျိန်စာသင့်ထားသော ကျောက်မျက်ရတနာများ အကြောင်း စသည်တို့ကို အကိုးအကားနှင့်တကွ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသောနေရာမှာ စားပွဲနှင့် နီးကပ်လျက်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နီလာကြီးကိုသာ မကြာခဏ စိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။ ဩဂတ်စတတ် ကလည်း "ကိုင်း ... လေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဘီလီယက် ကစားကြရအောင်" ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အား ဘီလီယက် ကစားရန် ဆွယ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက် အိမ်များတွင် မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း ဓာတ်မီးများ ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မှောင်ထဲတွင် ငုတ်တုတ်သား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအခါ အရိုးပက်ထရီရှာက -

"ခဏလေးကြာရင် ကောင်းသွားမှာပါပဲကွယ်။ ဒါနဲ့ နေကြဦး ဘယ်သူမှ ထပြီး လမ်းမလျှောက်ကြနဲ့ဦးနော်။ မှောင်ထဲတိုက်မိခိုက်မိ ဖြစ်နေကြဦးမယ်"

စားပွဲနဲ့ဘေး၌ ကျွန်ုပ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ထိခိုက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ အိုက်ဆိုဗယ်က -

"တစ္ဆေလား၊ သူရဲလား မပြောတတ်ဘူး။ ဘယ်မှာ မီးခြစ်ရှိကြသလဲ။ တစ်ဆိတ်လောက် မီးများခြစ်ကြပါဦး ... လက်အေးကြီးနဲ့ ကျွန်မလည်ပင်း လာဖျစ်တော့မလားပဲ။ ဟော ... ဟော ... ကျွန်မ မြင်ရတယ်"

ကျွန်ုပ်က -

"လက်အေးကြီးက အားလုံးရဲ့ လည်ပင်းကိုပဲ ဖျစ်မှာ မဟုတ်လား။" ကျွန်ုပ်က ဤကဲ့သို့မျှ ပြော၍ဆိုမိ ဖျတ်ခနဲ ဓာတ်မီးများ လင်း၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မှောင်ဝိန်းနေရာမှ ရုတ်တရက် လင်း၍ လာခြင်းဖြစ်၍ မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်၍သွားကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း မျက်တောင်များ တခတ်ခတ်နှင့် ရှိနေကြလေ၏။

"အမယ်လေး ... တော်ပါသေးရဲ့"

အိုက်ဆိုဗယ်သည် ဤသို့ ပြောရင်းသက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူ့အား ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက်ရာတွင် မျက်လုံး မျက်ဆံ ပြူးကာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဖန်အုပ်ကြီးဆီသို့သာ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ 'ဗလူးဝါးတား' မှာ မရှိတော့ချေ။ ကတ္တီပါအဖြူ ဖုံးကလေးပေါ်တွင် မည်သည့်အရာဝတ္ထုမျှ မရှိဘဲ ဖန်အုပ်ဆောင်းအောက်တွင် ကတ္တီပါဖုံးကလေးသာ ရှိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကြောင်းသား ကြည့်ကာ အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငိုငိုလျက်ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပျောက်ပုံထူးလှသဖြင့် မစဉ်းစားတတ်ဖြစ်ကာ၊ ဖန်အုပ်ဆောင်းကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေမိတော့၏။ သို့သော် ဖန်အုပ်ဆောင်း၏ အောက်၌ကား မည်သည့် အရာမျှ မရှိသည်မှာ ထင်ရှားလှပေ၏။ ဖန်အုပ်ဆောင်းကြီးထက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် အရာဝတ္ထုမျိုးကိုကား ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သေးပေ။ အရိုး ပက်ထရီရှာ၏ အသံသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေခြင်းအကြားမှ အက်ကွဲထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ရှာက -

"မင်းများ နောက်လိုက်သလား ဩဂတ်စတတ်ရယ်"

အရိုး၏ အသံမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ အသံမျိုးမဟုတ်ပေ။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထိတ်လန့်စရာကောင်း၍နေ၏။

“အင်း ... ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး အရိုးရယ်။ တကယ့်ကို ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူးများ။ ကျွန်တော် ကျိန်ဆိုရင် ကျိန်ပါမယ်။ ကျွန်တော် လက်နဲ့တောင် မထိရပါဘူး”

ဤကဲ့သို့ပြောရင်း သူ၏မျက်နှာမှာ ပူနွေးသော သွေးရောင်များဖြင့် လျှမ်းကာ နိုးမြန်း၍လာလေ၏။

ဂျ -

“ဒါဖြင့် ... တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ထားပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ပြောင်ထားသူ မဟုတ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်၍ နေမိသည့်ပြင်၊ ထိုသို့နောက်ပြောင် နေသည်ဟု ‘ဩဂတ်စတတ်’ ကိုသာ ရိုး၍နေသဖြင့်လည်း ပို၍ ဝမ်းမြောက်မိလေ၏။ ထို့နောက် အရိုးပက်ထရီဂျာသည် ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“စားပွဲနားမှာ ရပ်နေတာ မင်း မဟုတ်လား ဝွန် ... နောက်တာ မင်းများ ဖြစ်နေမလား”

ကျွန်ုပ်က -

“မဟုတ်ပါဘူး အရိုးရယ်”

“မိုက်ကယ်”

“မဟုတ်တာ အရိုးရယ်၊ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မလား”

“ဒစ် ကော”

“ကျွန်တော်လည်း မလုပ်ရပါဘူး ခင်ဗျား”

မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂစ်တို့ကလည်း ဤကဲ့သို့ သူတို့ မဟုတ်ရကြောင်း နှင့် ငြင်းနေကြပြန်သဖြင့်၊ အရိုးပက်ထရီဂျာသည် မိနိုးကလေးများဘက်သို့ လှည့်၍သွားပြန်လေ၏။

မျက်ခုံးချိုလျက် -

“ညည်းတို့လည်း မဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်စ”

ဗယ်က -

“မဟုတ်ရပါဘူး အရိုးရယ်။ ကျွန်မဖြင့် သရဲတွေ၊ သစ္ဆဲတွေ လက်အေးကြီးနဲ့ လာကိုင်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ နီလာကြီးကို ယူဖို့ နေနေသာသာ လက်တွေကို လှုပ်တောင် မလှုပ်ပုံပါဘူး”

ကလောဒီယာ -

“ကျွန်မလည်း ယူမထားပါဘူး”

အရိုးပက်ထရီဂျာနှင့် သင်းအုပ်ဆရာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ၆ ယောက်အား စိန်းစိန်းကြည့်လျက်ရှိနေလေ၏။

ဂျ -

“ကဲ ... မင်းတို့နောက်တွဲအတွက်ရော မယူဘူးလို့ ငြင်းနေတဲ့ အတွက်ရော ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါမပဲ အခုလိုတော့ မင်းတို့ အတော်ကို လွန်နေပြီ ထင်တယ်”

ထိုအခါ ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ ကျွန်ုပ်အား -

ဩက -

“ဟေ့ ... မင်းနောက်တာကို မင်းပြန်ရှင်းပြလိုက်ပါတော့လား။ မီးငြိမ်းသွားတုန်းက မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ စားပွဲနားမှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ငါ နီလာကြီးကို လက်နဲ့တောင် မတို့မိပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လားကွ”

ဒစ် -

“ဟေ့ ... ရွံ့စရာကောင် မင်းကော ပြန်ထားလိုက်ပါတော့လား”

သူ ပြောလိုက်သော စကားသည်ကား အစွန်း မလွတ်ချေ။

ဩ - စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် - “အို ... မင်း ပြန်ထားလိုက်ပါလား”

ဒစ်ဂစ်မှာ သူ့နောက်တွင် ရပ်နေရာ ရုတ်တရက် သူ၏ညာဘက်ကို ခပ်နာနာ ကြုံလိုက်ရာ ဩဂတ်စတတ်သည် စားပွဲရှိရာသို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုးစိုက်သွားလေ၏။ သို့သော် အရိုးပက်ထရီဂျာသည် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဤသို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြုမှုနေသည်ကို မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ကြည့်၍သာနေလေသည်။

ဩဂတ်စတတ်သည် ဒစ်ဂစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် အော်ကြီးဟစ်ကြီးနှင့် -

“ဒီဟာကြီး ငါ့ဆီမှာ မရှိပါဘူးလို့ ပြောပြီးပါပြီကောကွ။ မင်းတို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ရှိမှာပဲ”

အဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ယုံနိုင်စရာ မရှိအောင်ပင် ဖြစ်နေတော့၏။ အရိုး ပက်ထရီဂျာမှာလည်း နှုတ်ခမ်းများကိုက်ကာ မျက်ခုံးများချိုကာနှင့် မျက်နှာပျက်သည်ထက် ပျက်၍နေရာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်နှင့် ဩဂတ်စတတ်တို့လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦးစိုက်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ်၊ အိုက်ဆိုဗယ်က ကြားဝင်၍ -

“ကိုင်း ... ဒီမှာ ဉာဏ်မရှိတဲ့ လူတွေ ကြည့်ကြစမ်း၊ အခု ကျွန်မမိကို နှစ်မိနစ်လောက် ကြာအောင် ငြိမ်းလိုက်ဦးမယ်။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့

လေ။ လိမ်ထားတဲ့လူ နောက်ထားတဲ့လူက ဒီမီးမှိတ်နေတဲ့ အချိန်အတွင်း ဗလူးဝါးတားကို ပြန်ထားလိုက်ပေတော့။ ဘယ်သူ နောက်ထားတယ်။ ဘယ်သူ လိမ်ထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ... ကိုင်း”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် မီးခလုတ်များ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

အနီးနှင့် သင်းအုပ်ဆရာတို့ကလည်း -

“ကိုင်း ... နောက်ထားတဲ့ လူကလွဲပြီး အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေကြ။

ငါ မီးဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ဗလူးဝါးတားကို ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်တယ်”

စကားပြော၍မျှ မဆုံးမီ မီးများ ငြိမ်းသွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ဗလူးဝါးတားကို ပြောင်၍ ယူထားသူကို သိလိုသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် စားပွဲအစွန်းသို့ အသာလျှောက်၍ လာခဲ့ပြီးလျှင်၊ စားပွဲအစွန်းကို စမ်းသပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏လက်ဝဲဘက်လက်ကို ဖန်အုပ်ဆောင်း ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လေ၏။ နီလာကြီးကို ပြန်ထားသူ မည်သူမဆို ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုလှာ၍ ထိုမည်ဖြစ်ရကား ထိုသူကို မလွတ်ရအောင် ကျွန်ုပ် အမိဖမ်းထားလိုက်မည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်သည် မီးများ ပထမ ငြိမ်းသွားစဉ်က စားပွဲအနီးတွင် ရှိနေသည်ဟု နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အပြောမခံခဲ့ရလျှင် ဤမျှလောက် စိတ်ဝင်စားမည် မဟုတ်ပေ။

နီလာကြီးအား မည်သူမျှ မသိစေဘဲ၊ ယူထားသူက ပြန်၍ ထားနိုင်ရန် ပြုလုပ်လိုက်သော အိုက်ဆိုဗယ်၏ အစီအမံကလေးမှာ အလွန်ပင် ကောင်းလှပေ၏။ သို့သော် ဩဂတ်စတတ်၏ အကျိုးအတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လူဖျင်းလူအဖြစ် ခံနေရခြင်းကို ဆက်လက်သည်းခံနေရန်အကြောင်း မရှိချေ။ ထိုကိစ္စမှာ ချက်ချင်း ရှင်းလင်းသွားမှသာ ကောင်းပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲအနီး၌ ရပ်ကာ စောင့်၍ နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ရပ်နေစဉ် အိုက်ဆိုဗယ်က အခွင့်ကောင်း ပေးသည်ကို အကယ်၍ မယူဘဲ နောက်ပြောင်၍ ဝှက်ထားသူသည် နီလာကြီးကို ပြန်၍ မထားခဲ့လျှင် မည်သို့ဖြစ်ချေမည်နည်းဟု စဉ်းစားမိ၏။ အခန်းကြီးအတွင်း၌ကား လုံးလုံးလျားလျား တိတ်ချက်သားကောင်းလှပေ၏။

“ငါတော့ တိတ်တိတ်ကလေး မလှုပ်နိုင်ဘူး ဟေ့ ... ငါ ဖိနပ်တွေက တကွီကွီနဲ့ မြည်နေတယ်”

ဟု ဒစ်ဂဗီ၏ ရုတ်တရက် ပြောသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မိုက်ကယ် က -

“ငါလည်း အဖုံးကို ရှာမတွေ့ဘူးကွယ်”

အိုက်ဆိုဗယ် က -

“ကိုင်း ... သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူ ... မြန်မြန်လုပ်နော် ... အချိန်တစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

အိုက်ဆိုဗယ်က ဤသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် တစ်ခဏတွင် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ် အနီး၌ ကပ်၍ အသက်ရှူနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တံတောင်ဆစ်ကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က လာ၍ အသာအယာ ထိသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်သို့ အသာအယာ ကျလာ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် အပေါ်အကျိုလက်ဖျားပေါ်သို့ ဆုပ်ကိုင်မိလျက်ရှိလေရာ၊ အောက်တွင် ကော်တင်ထားသည့် ရုပ်အကျိုလက်ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်လက်မှာကား ထိုသူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင် ဖမ်းထားမိပြီး ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ် ဖမ်းမိနေသော လက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ထဲက အတော်ပင် ဝမ်းသာမိ၏။ အကယ်၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လက်သာဖြစ်ခဲ့ပါမူ၊ ကျွန်ုပ်သည် လွှတ်လိုက်မည်ဖြစ်၏။ ‘ခက်နွဲ့ - ရှုံးစရာကောင် ဩဂတ်စတတ်ရဲ့ လက်နဲ့ တူတယ်။ ဒီလိုမဖြစ် ညစ်ကျယ် အလုပ်မျိုးကို ဒီအကောင်သာ လုပ်တတ်တယ်’ ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။ မိမိပြုလုပ် နောက်ပြောင်လိုက်သည့် ရယ်စရာအလုပ် ထင်တိုင်းပေါက်သောအခါ ဩဂတ်စတတ်ကဲ့သို့ လူမျိုးသာ အမှောင်ကို အခွင့်အရေးယူပြီးလျှင် နီလာကြီးကို ပြန်ထားမည်မှာ သေချာလှ၏။ မီးလင်းသွား၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဆုပ်ထဲတွင် သူ့လက်မိနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ အနီး ပက်ထရီဂျာ၏ မျက်နှာမှာ မည်သို့ ဖြစ်၍နေမည်ကိုသာ သိလိုသောစိတ် ကျွန်ုပ်တွင် ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။ အကယ်၍ ဩဂတ်စတတ်သာ အပြစ်ကို ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံ၍ချသည့်အနေနှင့် ပထမ မီးငြိမ်းသွားစဉ်က စားပွဲအနီးတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ဟု ထပ်တလဲလဲ မပြောခဲ့လျှင် သူ့လက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် လွှတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် သူသည် အတင်းရုန်းပြီးလျှင် မှောင်ထဲ၌ လက်လွှတ်ထွက်ပြေးလိမ့်မည်ဟု ထင်နေရာ ယခုမူ ဤသို့ မရုန်းကန်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ခံနေသဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အံ့အားသင့်မိ၏။ ထိုလက်သည် မှောင်ထဲတွင် မရုန်းမကန် မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အခန်းတံခါးဆီမှ အိုက်ဆိုဗယ်၏ အသံဖြင့် -

“ကိုင်း ... သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူရေ ... တစ်ကစပြီး တစ်ဆယ် အထိ ရေပြီး မီးကို ဖွင့်လိုက်တော့မယ်နော် ... အသင့်ရှိပြီလား”

ဒစ် -

“အေး ... ငါပြန်ထားပြီးပြီ”

ထိုအခါ မိုက်ကယ်၏ အသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ကပ်၍ -

“ငါလည်း ပြန်ထားပြီးပြီဟေ့”

ထိုအခါ ကလောဒီယာကလည်း သံယောင်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ငါလည်းပဲ ထားပြီးပြီ”

ထိုအချိန်၌ အိုက်ဆိုဗယ်သည် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးဖြစ်၍ မီးလင်းလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်များသည် ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်၏ လက်များကို မြဲမြဲကြီး ကိုင်မိလျက်သား ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြမိလေတော့၏။

အမှန်အားဖြင့်သော် ဤကိစ္စမှာ မပြောပလောက်ပေ။ အမိပွယ် မရှိလှသည့် ပြောင်နည်း နောက်နည်း ကျီစားနည်းတစ်မျိုးမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ မိုက်ကယ် ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မှာ မထင်ရက်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သူသည် မည်သည့်အခါကမျှ ဤကဲ့သို့ မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည့်ပြင် အကယ်၍ ပြုလုပ်ခဲ့ပြန်လျှင်လည်း ပြောင်ပြောင်ကြီး လိမ့်၍နေမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ထိုပြင်သူကပင်ပြန်၍ ကျွန်ုပ်အား အကြောင်သားကြည့်ကာ ထပ်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ပင် အံ့အားသင့်ရပြန်၏။

“ကိုင်း ... ငါပဲလို့ ထင်နေတဲ့အတိုင်း ဟုတ်နေပြီလို့ မထင်လိုက်ဘူးလား ဂျွန်”

ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အတော်ထိမိုက်သွားမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ‘ဂတ်ဆီသြဂတ်စတတ်’ ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် ဂတ်ဆီရယ်၊ ငါ မင်းကိုပဲ ထင်နေတာကိုလည်း ဝန်ခံပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။

“ဆို ... အနာဟောင်းကို ပြန်ဆွဲမနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊ နီလာကြီးကို သာ ပြန်ထားလိုက်ပါ။ ရူးသလို ပေါသလို လုပ်လည်း မနေပါနဲ့တော့ မင်းတို့ လုပ်တာဟာ တော်တော် တရားလွန်နေပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကတ္တီပါဖိုကလေးရှိရာသို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ဖန်အုပ်ဆောင်းကြီးကား ဟောင်းလောင်းပင်ရှိနေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မိုက်ကယ်ဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ မိုက်ကယ်ကလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ပြန်ထားလိုက်ပါတော့ ဗိုးရယ်။ မင်းလုပ်တာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းပြီး လုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း အတော်ကို ပီပီရီရီ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါပေတယ်။ ငါတော့ ဂတ်ဆီ ပြောတာတောင် သဘောခပ်ကျကျဖြစ်နေပြီ”

မိုက်ကယ်ကား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ စိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် ‘ဟင်း’ ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား အိုက်ဆိုဗယ်မှာ တံခါးပေါက်ဆီမှ ပြန်၍ ရောက်နေလေပြီ။

ထို့နောက် အိုက်ဆိုဗယ်က မိုက်ကယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ငါတော့ မင်းတို့ကစားလို့ ဝပြီထင်တယ်။ ကိုင်း ... ပြန်ထားလိုက်ပါတော့ ဗိုးရယ်။ ပြီးတော့ တို့များ ကကြရအောင်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ အရီး ကျွန်မတို့ ကနိုင်တယ် မဟုတ်လား ... ဟင်”

“အေးလေ ... တို့များအထဲက ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်၊ ပြောင်တဲ့ နောက်တဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်တော်တဲ့ လူပြောင်ကြီးဟာ တို့တစ်တွေအားလုံးက ချီးကျူးတာကို ခံယူပြီးတဲ့နောက် မင်းတို့ ကနိုင်ကြတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူပြောင်အတွက် အတော်ပင် သနားမိသည့်ပြင် သူ့အတွက်လည်း စိတ်ထဲ၌ အတော် မကောင်းဖြစ်မိ၏။

သင်းအုပ်ဆရာသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်သားတို့၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေသည်။ အရီးသည်လည်း ထိုနည်းတူပင် ကြည့်ရှုလျက်ရှိပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည်လည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ပကတိငြိမ်သက်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိကြလေ၏။

အရီး က -

“ကိုင်း ... မင်းတို့ ပြောင်တာ နောက်တာတွေ ရပ်တန်းက ရပ်ကြပါတော့ကွယ် ... ဗလူးဝါးတားကို ခုချက်ချင်း ပြန်မရရင်တော့ အရီး တကယ် စိတ်ဆိုးရလိမ့်မဟေ့ နားလည်ပြီလား”

ဒစ်ဂဗီ -

“ကဲဟေ့ ... တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်ထားလိုက်လေကွာ”

နောက်တစ်မိနစ်မျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပြန်၏။ အခြေအနေသည်ကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးရွားလျက်ရှိနေလေပြီ။

အရီး - “အင်း ... ငါ စောင့်နေတယ်နော်”

အရီးသည် စိတ်ဂဏှာမငြိမ်သည့်ဟန်ဖြင့် ခြေကို တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်လျက်ရှိလေသည်။

ဤအချိန်မှစ၍ ထိုကိစ္စကြီးမှာ ကစားနေခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေ ဆိုးရွားသည်ထက် ဆိုးရွားလာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလာတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ထိုအခိုက်အတန့်မျှသော အချိန်ကလေးကို မည်သည့်အခါမျှ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှစ်ဦးသားတို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေကြရာ မနေတတ် မထိုင် တတ် ဖြစ်၍နေကြ၏။ ထို့ပြင် မည်သူကပင် နောက်ပြောင် ထားသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုမျှ အရပ်ဆိုးရဲအောင် နောက်ပြောင်ရပါမည်လောဟု ရှစ်ဦးလုံး၏ မျက်နှာ များမှာလည်း ဒေါသရောင်များသန်းလျက် ရှိနေလေသည်။ အရိုးသည် အတန် ကြာ တွေးတောစဉ်းစားနေပြီးနောက် အရိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ပိုင်းဖြတ် ပြီးသည့်အလား ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း သင်းအုပ်ဆရာ ၏ အကျီစကို ဆွဲကိုင်ကာ -

“ကိုင်း ... မောင်ရင် ငါ့အနားလာပြီး ဟောဒီ ငမိုက်ကလေး လေး ယောက်နဲ့၊ ငမိုက်မကလေး နှစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်စီ မေးပြီးတဲ့အချိန်ထိ မင်းထိုင်နေစမ်းပါ။ နောက်ပြီး မင်းသွား အိပ်ချေတော့။ အတော်လည်း ညဉ့်နက် ကြီ”

သင်းအုပ်ဆရာ မောရစ်သည် အရိုး အလိုရှိသည့်အတိုင်း အရိုးညွှန် ပြရာ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် သွား၍ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက် အရိုးသည် ခပ်အေးအေးပင် ရာစပလွင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဘုရင်မကြီး၏ ဟန်ပန်လေသံမျိုးဖြင့် စ၍ပြောလေသည်။

“အင်း ... ကိစ္စကတော့ အတော်အရပ်ဆိုးနေပြီကွယ်တို့ ... ဒီကိစ္စ ဟာ အခု ချောချောမောမောသာ ဖြစ်မသွားရင် အကျိုးနည်းကုန်ကြတော့မှာ အမှန်ပဲ။ သည်တော့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဗလူးဝါးတားကို ယူထားတဲ့လူ ယောက်ျားကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလူကို ပြန် ထားပါဆိုတဲ့အကြောင်း ငါနောက်ဆုံးအကြိမ် ပြောတာပဲ။ ဒီအသုံးမကျတဲ့ ကိစ္စကို အခု ချက်ချင်း ထိုင်ရာမထ ပြီးပြတ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရိုး ဘာမှ မပြောတော့ဘူး၊ မပြီးပြတ်ရင်တော့ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် ဆိုသလို ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ ကိစ္စကတော့ အင် မတန် မကောင်းတဲ့ကိစ္စ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ အံ့ဩစရာ လည်း ကောင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ”

ဩ -
“ဟေ့ ဂျွန် ... လုပ်လေကွာ”

ဤသို့ ဩဂတ်စတတ်က ပြောလိုက်သော်လည်း အခြားမည်သူက မျှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောချေ။ ထိုအခါ အရိုးက -

ရိုး -

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ လုပ်တဲ့လူကမှ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် မရှင်းရင်ဖြင့် ကလောဒီယာ လာစမ်း ဒီကို၊ သင်းအုပ်ဆရာက ဖန်ဘူးထဲ ထည့်ပြီးနောက် ဗလူးဝါးတားကို မင်းလက်နဲ့ ကိုင်မိသေးလား”

အရိုး ပက်ထရီရာသည် ဤသို့ ပြောဆိုရင်း ကလောဒီယာ၏ လက် မောင်းကို ကိုင်ကာ အနီးသို့ ဆွဲယူပြီးနောက် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟင့်အင်း ... အရိုး ကျွန်မ မကိုင်ရပါဘူး”

“အေးလေ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုင်း ... ငါ့သမီး အိပ်ချေပေတော့ ... ဟဲ့ အိုက်ဆိုဗယ်၊ ဒီကို လာစမ်း မင်းကော သင်းအုပ်ဆရာက သူ့နေရာသူ နေသားတကျ ပြန်ထားပြီးတဲ့နောက် ဗလူးဝါးတားကို ကိုင်မိသေးသလား”

“မကိုင်မိပါဘူး အရိုးရယ် ... ကျွန်မ မကိုင်ရပါဘူး”

“ငါလည်း ညည်း မကိုင်ဘူးလို့ အထင်သားပဲ။ ကိုင်း ... အိပ်ချေ တော့”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် လှည့်၍ ထွက်သွားမည့်ဟန်ပြင်ပြီးနောက် မသွား သေးဘဲ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ကိုင်ချင်လာရင်တော့ ကိုင်မိမှာ အမှန်ပဲ၊ နို့ပေမဲ့ အခုဟာက ကစားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ရိုး -

“အို ... စကားရှည်မနေပါနဲ့တော့အေ။ အိပ်မှာသာ အိပ်ချေပါ”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် ကြင်နာယုယသည့် မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက် လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

အရိုး ပက်ထရီရာသည် ဩဂတ်စတတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ သွားပြန် ၏။

“ဒီကိုလာစမ်း”

အရိုးသည် အေးစက်မာကျောလှသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ရင်း ဩ ဂတ်စတတ်၏ ဂဏှာငြိမ်လှသော မျက်လုံးများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ကိုင်း ... မင်းအကျိုးကို ကြည့်ပြီး ငါမေးတာ မှန်မှန် ဖြေစမ်း၊ မင်း ဗလူးဝါးတားကို ယူထားလို့ အခု ပြန်ပေးရင် နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းနဲ့

ပတ်သက်လို့ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ အရိုး မပြောတော့ဘူး။ မင်းဆီမှာများ ရှိနေသလား ဟင်”

“ကျွန်တော် ကျိန်ပြီး ပြောပုံပါတယ် အရိုးရယ်”

“ဟေ့ ... မင်းကျိန်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ရှိတယ် မရှိဘူး ဒါပဲပြောစမ်း ပါ။ မင်းမှာရှိသလား”

“မရှိပါဘူး အရိုး။ ကျွန်တော် ကျိန်ရုံပါတယ်” ‘ဂတ်ဆီဩဂတ် စတတ်’မှာ အတော်ပင် စိတ်ကို ထိခိုက်နေပေပြီဖြစ်၍ မကျိန်ရန် တားမြစ်ထား သော်လည်း ထပ်တလဲလဲ ကျိန်ဆိုလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် အရိုးဖြစ်သူက ကြားဖြတ်၍ -

“ဖန်အုပ်ဆောင်းထဲကို သင်းအုပ်ဆရာ ပြန်ထားပြီးနောက် နီလာကြီး ကို မင်းကိုင်မိလေသလား”

“ဟင့်အင်း ... အရိုး၊ ကျွန်တော် မကိုင်မိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အာမခံရုံပါတယ်။ ကျွန်တော်”

“မလူးဝါးတား အခုဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကော သိသလား”

“ဟင့်အင်း ... အရိုး၊ မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ ဘုရားသခင် သိရပါစေရဲ့။ ကျွန်တော် မသိရပါဘူး အရိုးရယ်။ ကျွန်တော် သိရင်လည်း ကျွန်တော် ...”

ထို့နောက် အရိုးသည် ဩဂတ်စတတ် ပြောနေသည်ကို ဂရုမစိုက် တော့ဘဲ ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်၍လာလေ၏။

“ဥျန် မင်းကော နီလာကြီး ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“ဟင့်အင်း အရိုး သင်းအုပ်ဆရာ ပြန်ထားပြီး ကတည်းက ကျွန် တော် ကိုင်ကို မကိုင်မိသေးပါဘူး”

အရိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်မပြောသေးဘဲ၊ ကျွန်ုပ်အား အတန် ကြာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ထိုသို့ ကြည့်နေခြင်းခံရာသဖြင့် အတော်ပင် အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေရကား၊ မျက်နှာကိုသာ ချိုနိုင်သမျှ ချို အောင် သတိထား၍ သူ့အား မရဲတရဲပင် ပြန်၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်ရာမှ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများမှာ မိုက်ကယ်၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ခပ်ကြောင် ကြောင်ပင် ကြည့်လျက်ရှိနေလေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဒစ်ဂစ်၏ အလှည့်ဖြစ်၏။ သူသည် ခပ်ရိုးရိုး၊ ခပ်ရှင်းရှင်းပင် နီလာကြီး ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မသိ ကြောင်း၊ သူ့အား ကလောဒီယာက လှမ်းပေးသဖြင့် ကိုင်ကြည့်ရပြီးလျှင် သူက တစ်ဖန် ဆိုက်ဆိုယ်အား လက်ကမ်းလိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် နောက်

ထပ် နီလာကြီးကို မကိုင်မိတော့ကြောင်း စသည်တို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြရှာလေ ၏။

သို့ဖြင့် ‘မိုက်ကယ်’ အလှည့်သာ ကျန်ရှိတော့၏။ နီလာကြီးကို ယူထားသူမှာ သူသာ ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ်က ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ တစ်ဦးဦး သည် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ကြီးလေးသော အပြစ်ကြီးနှင့် ရှက်စဖွယ် ကောင်းလှသည့် အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို အသေအချာကျူးလွန်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအပြစ် ကား အခြားမဟုတ်၊ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ဇွတ်အတင်း လိမ်လည်နေခြင်း ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် မိုက်ကယ်အား ထိုစဉ်ကလောက် တစ်ခါမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ဘူးသေးဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် အမှန်စင်စစ်မှာမူ သူ့အား အကယ်စိတ်ဆိုးနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့အတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှက်ဖွယ်ကောင်း၍ ညစ်ပတ်လှသော အပြုအမူမျိုးကို မိုက်ကယ်ကဲ့သို့ လူစားမျိုးက ပြုလုပ်ကျူးလွန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရက်စရာ မရှိ သည့်ပြင် ယခု ဖြစ်ပျက်လျက်ရှိသော အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ကိစ္စကြီးမှာ တစ်ခွန်းမျှ သူပြောလိုက်လျှင် ပြီးသွားနိုင်သဖြင့်လည်း သာ၍မထင်ရက်နိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့် မိုက်ကယ်သည် ဤသို့ ပြုလုပ်နေရလေသနည်း။ သူ့အတွက် အပျော်သဘောပင် ဤကဲ့သို့ မလုပ်သင့်သည်သာမက လိမ်လည်နေသည်မှာ လည်း အတော်ပင်ခံပြင်းစရာ ကောင်းလှ၏။ သူသည် နီလာကြီးကို တိတ်တ ဆိတ် ပြန်ထားရန် ကြိုးစားခဲ့စဉ် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား လက်ပူးလက်ကြပ်မိ လိုက်ကတည်းက စ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း အားကြီးလှသဖြင့် စိတ်ထဲ တွင် နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကြောင့် သူ့အကြံပျက်သွား သဖြင့် အပြစ်မရှိဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် နောက်တစ် ကြိမ် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်သော အမှောင်ထဲ၌ မည်သူမျှ မမြင်ဘဲ ပြန်၍ထားနိုင်ရန် အခွင့်ကို စောင့်နေသည့် အလား ယခုကဲ့သို့ မြဲ၍နေသည့်အခါတွင် ကျွန်ုပ်မှာသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ ၏။

“မိုက်ကယ်” အရိုး၏ တစ်ခွန်းတည်း ခေါ်လိုက်သော အသံမှာ အေးစက်စရာကော သလောက်သူ၏ မျက်နှာထားမှာလည်း အလွန်တည်ကြည် လှပ၏။ သို့သော် အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းနေဟန် ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

ရိုး -

“ငါ သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းတယ်ကွယ်။ ဝါးပင်က ဖွင့်မပြောနိုင်လောက် အောင်ကို ဝမ်းနည်းနေတယ်။ မိုက်ကယ်ရယ်၊ ‘မလူးဝါးတား’ ကို ပြန်ထား လိုက်ပါ။ ဒီလို ပြန်ထားလိုက်ရင် နောက်ထပ် ငါဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။

နို့ပေမဲ့ ငါတော့ဖြင့် အတော်ကြာအောင်ပဲ မင်းကို မိုးလို့ ခေါ်မြဲခေါ်နိုင်ပါဦး မလားတော့ မပြောတာတဲဘူး”

မိုက်ကယ် -

“ကျွန်တော်ပြန်မထားနိုင်ဘူး အရိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ကျွန်တော်မှ ယူမထားဘဲ”

မိုက်ကယ်က ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ပင် အံ့အားသင့်ကာ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

“ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကိုကော မင်းသိသလား ... မိုက်ကယ်”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး အရိုး”

“နို့ ... သင်းအုပ်ဆရာ ပြန်ထားပြီးတဲ့နောက်မှာကော နီလာကြီးကို

မင်းကိုင်မိသေးသလား”

“ကျွန်တော် မကိုင်မိပါဘူး အရိုး”

“ဒါဖြင့် ဒီနီလာကြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်း ဘာများ သိသလဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ဒီနီလာကြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမျှ မဆိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အံ့အားသင့်ရလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းအခုပြောခဲ့တာတွေဟာ လုံးဝ အမှန်ဖြစ်တယ်လို့ အသေအချာ ဆိုရဲပဲ၊ မလား မိုက်ကယ်”

“ကျွန်တော် ရဲရဲဝဲဝဲကြီးကို ဆိုရဲပါတယ် ... အရိုးရယ်။ အမှန်ကလွဲပြီး ကျွန်တော် မပြောပါဘူး”

ကျွန်ုပ် မည်သို့ ထင်ရပေမည်နည်း။ အမှန်ပင် မိုက်ကယ်သည် လိမ်လည်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မထင်နိုင်ပေ။ ထိုနည်းတူ သူ့လက်ကို ကျွန်ုပ် ဖမ်းမိသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မှာ မမေ့နိုင်အောင်ပင် ရှိခဲ့၏။

အရိုးသည် မိုက်ကယ် နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော စကားများကို ကြားရပြီးနောက်၊ အေးစက်မာကြောလှသော အသံဖြင့် -

“ဒီကိစ္စက အင်မတန် ယုတ်မာစုတ်ပဲ့ပြီး ရှုပ်ရှားကောင်းတယ်။ ဒီအိမ်မှာနေ ဒီအိမ်မှာအိပ်၊ ဒီအိမ်မှာစားပြီး ဒီအမိုးအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာ၊ ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးပေါင်း ၆ ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာဖြင့် အင်မတန် စက်ဆုတ်စရာကောင်းတဲ့ လူလိမ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒီဟာတွင်မကဘူး သူဟာ ရိုးရိုးသူရိုး ဒါမှမဟုတ်ရင်

လည်း အတော်ထူးခြားတဲ့ သူရိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုင်း ... ဒီမှာဟေ့ အားလုံး၊ နားထောင်ကြစမ်း။ ဖန်အုပ်ဆောင်းကို ငါဒီမှာပဲ ထားပစ်ခဲ့မယ်။ ညဉ့်သန်းခေါင် လောက်မှာ ဒီအခန်းမှာရှိတဲ့ တံခါးတွေ အားလုံးကို သော့ခတ်ပြီးတော့ ဟော့ဟို တံခါးသော့က လွဲလို့ ကျန်တဲ့ သော့တွေ ငါယူထားမယ်။ အဲဒီသော့ကို ယူခဲ့စမ်း ဒစ်ဂဗီ ... အေး ... အေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

အရိုးက ဆက်လက်၍ -

“ဒီသော့ကို အပြင်ခန်းမကြီးထဲက မီးဖိုအဆင့်ကလေးပေါ်မှာရှိတဲ့ ကြေးသေတ္တာ အဟောင်းထဲမှာ ငါထည့်ထားခဲ့မယ်။ အစေခံတွေတော့ အိပ်ရာ ဝင်ကုန်ကြလို့ ဒီသော့ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ အခုရှိနေကြတဲ့ လူလိမ်ကိုပေါ့ကွယ်။ ငါပြောချင်တာတစ်ခုက အဲဒီလို ငါစီစဉ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး နီလာကြီးကို ညတွင်းချင်း ပြန်ထားပေတော့။ ပြီးတော့ အခန်းကို သော့ပြန်ခတ် သော့ကို ကြေးသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ထားဖို့ပဲ။ မနက်ဖြန် ငါအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာလို့မှ ပြန်မထားသေးဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီလူလိမ်ဟာ သူရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပြီး ထုံးစံအတိုင်း အရေးယူရမိမယ်။ အဲဒီလို အရေးယူတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ကလောဒီယာနဲ့ အိုက်ဆိုဗယ်ကို ပြောပြမယ်”

လေဒီဗရန်ဒန်သည် တံခါးနှစ်ပေါက်ကို ဝိတ်ကာ သော့ခတ်ပြီး နောက် သင်းအုပ်ဆရာနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ကိုမျှ ခါတိုင်းကဲ့သို့ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူထွက်သွားသည့် တံခါးကို ပြန်ဝိတ်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ဟု ထင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဆိုရသော် ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးကျသွားသည့် အလား အကယ်ပင် သက်ပြင်းချမိလေသည်။

မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် အခန်းထဲတွင် သေချာစေ့စပ်စွာ လှန်လှောရှာဖွေကြ၏။ နီလာကြီးမှာ အခန်းထဲတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရှိနိုင်သည်မှာ သေချာသည်ထက် သေချာစေ့ရန် ရှာဖွေကြည့်ကြ၏။ သို့သော် အမှောင်ထဲတွင် ရသမျှသော အချိန်ကလေးအတွင်း ရှာမတွေ့နိုင်အောင်ပင် ဝှက်ထားနိုင်လျှင်ကား အခန်းထဲတွင် နီလာကြီးမှာ ရှိကောင်း ရှိနေပေလိမ့်ဦးမည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်လက်ရှာဖွေခြင်း မပြုတော့ဘဲ လက်လျှော့လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒစ်ဂဗီက -

“ကိုင်း ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှာလို့တော့ မတွေ့တော့ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အရိုး ပြန်ဆင်းလာပြီး တံခါးမဝိတ်ခင်တို့များ အခန်းထဲက ထွက်

သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ငါတော့ သူ့ကို ဒီညနောက်ထပ်ပြီး မတွေ့ချင်တော့ဘူးဟေ့။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ငါကြည့်လိုက်တိုင်း မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါ မင်းယူထားလို့ ဖြစ်တော့မပေါ့” ဟု ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ ဟောကံလိုက်သေး၏။

ထိုအခါ မိုက်ကယ်က အကြံပေးသည့်အနေနှင့် -

“တို့များ မသွားခင် အခန်းကို နေသားတကျ ပြန်ပြီးဖြစ်အောင် လုပ်ထားဖို့ ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုအတိုင်းသာ မိုးလင်းတဲ့အထိရှိနေရင်၊ အစေခံတွေ ဒီကိစ္စကို အနံ့ရသွားလိမ့်မယ်”

ဒစ်ဂဗီ က -

“အို ... အနံ့ရကော ပူစရာလား ငါတော့ ပူစရာလို့ မထင်ပေါင်ကွာ”
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်တို့သည် အခန်းထဲတွင်

ဖရိုဖရဲ ပွကြနေသော စားပွဲကုလားထိုင်စသည်တို့ကို နေသားတကျ ပြန်၍ဖြစ် အောင် စီစဉ်ထားသလိုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ဩဂတ်စတတ်မှာမူ ကျွန်တို့အား မည်သို့မျှ မကူညီဘဲ နှာခေါင်း တရှုံ့ရှုံ့ မျက်မှောင် တကြုတ်ကြုတ် ဖြစ်ကာ ပါးစပ်မှလည်း ‘တိရစ္ဆာန်လို လူညာတွေ’ ‘လူလိမ် လူကောက်တွေ’ စသည်ဖြင့် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ရှင်းလင်းပြီးစီးသောအခါ ဒစ်ဂဗီက မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်ုပ် အား -

“ကိုင်း ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆေးလိပ်သောက်တဲ့အခန်းထဲ လိုက်ခဲ့

ကြစမ်း”

ဩ -

“အေး ... သွားကြ ... သွားကြ ... ဟိုအခန်းထဲ သွားပြီး စီးပါးရိုက် ကြပေတော့ ... ကလေးကချေလူတွေ”

ဒစ်ဂဗီ -

“ဟေ့ကောင် မင်းအိပ်မှာသာ အိပ်ပါကွာ။ စကားရှည် မနေပါနဲ့၊ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်ခန်းကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ မီးဖိုပေါ်က ကြေးသေတ္တာကလေးထဲ မှာ သော့ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ကွာနော် ... ကဲ ... သွားပေတော့”

ဩ -

“ငါတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခန်းထဲမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်နေပြီး သော့ ကို ဘယ်သူ လာယူတယ်ဆိုတာသာ စောင့်ကြည့်နေချင်တာပဲ”

ဩဂတ်စတတ်သည် ဤသို့ ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒစ်ဂဗီက -

ဒစ် -

“အေး ... မင်းကိုသာ ဒီနေရာမှာ မတွေ့ပါရစေနဲ့ကွာ၊ တွေ့ရင်တော့ လား နားရင်းပါးရင်းကို တစ်ခါတည်း အုပ်ပြီးသားပဲ”

ဩ -

“စိတ်ချပါ မောင်။ အခု ငါသွားပြီး အဲဒီနေရာက တစ်ဖဝါးမှ မကွာ ဘဲ ထိုင်နေရင် ငါ အရူးဖြစ်မှာပေါ့ကွ ... ဘာရမလဲ ... ဟင်”

ဤသို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောပြီးနောက် ရွံစရာ ဩဂတ်စတတ်သည် အခန်းတွင်းမှ ခပ်တည်တည် ထွက်သွားလေ၏။ ဩဂတ်စတတ် ထွက်သွား သောအခါ ကျွန်ုပ်က “အင်း ... ဒီအကောင် ရိုးရင်ရိုး မရိုးရင်တော့ အတော်ဟန် ဆောင်ကောင်းတဲ့ အကောင်ပဲဟေ့” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်လည်း အခန်းမကြီးကို ကျော်ဖြတ်ကာ မြင်းရထားနောက်မှ လိုက် သော အစေခံ ဒေဗစ်အား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဆေးလိပ်သည့် အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။

ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားတို့သည် ကုလားထိုင်များ ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးတံများကို ကိုယ်စီထုတ်လျက် ရှိစဉ် မိုက် ကယ်သည် မီးဖိုမှ မီးကို ဆွပေးရင်း “ကိုင်း ... ငါ့ညီတို့ ဘယ်လို လုပ်ကြ မတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဒစ်ဂဗီ -

“တို့များ အခု သွားပြီး ဂတ်ဆီကို ရိုက်ကြရအောင်လား”

မိုက်ကယ် -

“မဟုတ်တာကွယ် ... ဂတ်ဆီဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မသိရှာပါဘူးကွယ်။ သူသာ ယူထားရိုးမှန်ရင်တို့များကို ရွံစရာကောင်းတဲ့ လူ လိမ်တွေ လူညစ်တွေလို့ ခေါ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူအပြစ်မရှိလို့သာ ဒီလို ခေါ်ရဲတာပေါ့ တကယ်လို့သူသာ ယူထားရင် သူဟာ ... အို - ကွယ် သူ တစ်မျိုး ကြီးဖြစ်နေမှာပါ”

ဒစ်ဂဗီ -

“တကယ်လို့ သူယူထားပြီး ပြန်မထားနိုင်သေးလို့ရှိရင်လည်း အခန်း ထဲက ကူရှင်တွေ နောက်မှာဖြစ်ဖြစ် တခြား တစ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝှက်ထား မယ်။ ဒီလို တစ်နေရာရာမှာပဲ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ပြန်ထားချင်ထားပါစေတော့ဆိုပြီး အခုလို တစ်ယောက်တည်း ခွဲထားခဲ့